

af med sin Jord, kan han faa Lov dertil, ganske vist med en hel Del Omstændigheder, men der bliver da kun tillagt ham saa meget mere i Løn, som der opnaas som Rente af Salgsprisen. Paa samme Maade synes jeg, at vi skulde stille os over for Skovriderne. Jeg mener, at skal der være Tale om, hvem der bedst egner sig til at drive Jord, Præsterne eller Skovriderne, maa Skovriderne vel være de bedst egnede. Jeg synes derfor, at man ogsaa over for Skovriderne skulde sige: Ja, I kunne godt komme af med Jorden, vi skulle være jer behjælpelige dermed, og I kunne faa den Indtægt, der fremkommer ved Salgssummens Forrentning. Et Lønnings-tillæg derudover kan jeg ikke indse, at der er nogen Grund til at give dem. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg, om det ikke var rigtigt, at der i dette Forslag saavel som i fremtidige Lovforslag angaaende det samme Emne blev indsat en Bestemmelse om, at Lønningstillæget til Skovridere ikke maatte overstige den Indtægt, som Salgssummen giver. Særlig naar vi tage Hensyn til det lille Indtægtsoverskud, som Statsskovene give, forekommer det mig, at der kan være Grund til at ind sætte en saadan Bestemmelse. Jeg antager heller ikke, at den højtærede Landbrugsminister har noget mod en saadan Bestemmelse, thi det er selvfølgelig ikke hans Ønske, at Statskassen, hver Gang en Skovrider ønsker at komme af med sin Jord, skal bløde med 4—500 Kr. aarlig. Maaske jeg maa tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister om de paagældende Jorder, naar det bliver vedtaget, at de skulle sælges, blive udbudte ved offentlig Auktion eller solgte underhaanden, og hvis det sidste er Tilfældet, om Salget bekendtgøres i Bladene? Maatte jeg endvidere samtidig spørge, om de Bemyndigelser, som bleve givne ved de to Love, som jeg før omtalte, til at afhænde Katholmegaard og Skovridergaarden i Maarum ere benyttede fuldt ud, saa at Jorden er bortsolgt, og i saa Tilfælde hvor stor Indtægten har været af disse Salg?

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg skal erkende, at det ærede Medlem havde Ret i, at der ikke her er et Forhold til

Stede, som har været til Stede ved de af mig tidligere fremsatte Lovforslag om lignende Emner, idet disse vare fremkaldte af Nødvendigheden af Ombygning af Skovridergaardene, medens Bygningerne her ere brugelige. Naar jeg ikke desto mindre har tilladt mig at fremsætte Lovforslaget, er det, fordi det er min Overbevisning, at man gør en god Gerning mod Statens Skovridere ved lidt efter lidt at skaffe dem af med en Del af deres Jord, særlig i dette Tilfælde, hvor den er af en saa ringe Beskaffenhed og i saa ringe Kultur, at vedkommende Embedsmand i Stedet for at have Indtægt af den desværre ved den kun kommer i steds stignende økonomiske Vanskeligheder. Jeg maa jo indrømme, at naar man vil regne det ud i Kroner, om Staten staar sig ved at acceptere Lovforslaget i den forelagte Form, vil Lovforslaget betegne en lille Merudgift for Statskassen, men jeg tror rigtignok paa den anden Side ogsaa, at regner man rigtig efter, har Statskassen Fordel af at vedtage et Lovforslag som dette og det af to Grunde. Den ene Grund er den, at vedkommende Embedsmand fra det Øjeblik, Størstedelen af hans Jord bliver bortsolgt, faar sin Tid til Disposition til Gavn for Embedet, medens han med en stor Lod maa afse en ikke ringe Del af sin Tid til at skøtte den. Den anden Grund er den, at den Mand, der kommer under rolige og sikre økonomiske Forhold, ganske anderledes er i Stand til at passe sine Embedsforretninger end den, der stadig skal leve under trykkede økonomiske Vilkaar. Jeg maa erkende, at her foreligger ikke nogen Nødvendighed for Bortsalget eller i det hele for Omordning af Embedet, fordi Bygningerne som sagt ere brugelige, men jeg har ikke villet undlade at henstille til den høje Rigsdag at tage under Overvejelse, om ikke Staten, naar man ser rigtig paa Forholdet, staar sig ved, ja endog gør en rigtig god Forretning ved at lade sine Skovridere slippe for de store Jordlodder, saa at deres Arbejds kraft kan komme Staten fuldt til gode. Jeg maa lige over for det ærede Medlems Parallel med Præsterne dog gøre den Bemærkning, at her er vedkommende Embedsmand nødt til at have Hestehold. Han kan ikke paa de store Distrikter, som løbe op